

מדיחה ומכבסת

תוך כמה דקות לפי השיטה היעילה והחדשה בעולם של

טרכול

מחירה — 285 ל"י בלבד (כולל מ.מ.)

מיוצר ע"י מ. ו. בע"מ מפעלי מתכת תל-אביב

נקסטון

מכונת הכניסה האמריקאית

מלאריאל

מבחר גדול, מכונות חישוב וסיכום, מכונות כתיבה עברית וליציות פורטבל

ומשרד גם עם מרכבה רחבה.

המודלים המשוכללים ביותר

עם טמבולטור אוטומטי

ושזויים אוטומטיות —

MAGIC MARGIN

ע ר ב ו ת מ ל א ה.

ההפקה מהמסן.

ת. א. אלנבי T.A. ALLENBY III

לעחונאי

דרושה דירה של חדר, עם או בלי ריהוט, לחצי שנה. מוכן לשלם שכר-דירה גבוה, אך לא דמי מפתח. ערכות לפנות את המקום בזמן. נא זהודיע טלפנית 26785 או באמצעות העולם הזה, ת. ד. 136 תל אביב, עבור

נ.ש.כ.

קלה, כשבידו סכין מטבח, רצח את הבלן. מאוחר יותר הומתק דינו של דנוך למאסר עולם. בקום המדינה באה המתקה נוספת: 12 שנות מאסר. בחירתו של יצחק בן צבי לנשיאות המדינה הביאה בכנסיה המתקה שלי-שית — ועתה נותרה לדנוך שנת מאסר יחידה.

מדרסים ודיאטה. בזמנו גילו רופאי כיתה-סוהר כי רגליו של דנוך שטוחות, סידרו לו מדרסים. קרוב לתדאי שהטיפול הרפואי מצא חן בעיניו, היות והוא בא אל הרופא אים בדרישה נוספת: "יש לי כאב-בטן. תני לי דיאטה."

הרופאים בדקוהו, מצאו אותו בריא. אולם הוא לא ויתר על דרישתו, פתח לאות מחאה בדיאטה קיצונית — שבת-רעב. שוב נערכה בדיקה, הפעם עלידי שלושה רופאים, אך התוצאות היו דומות. הרופאים המשיכו בסדרובם. דנוך המשיך בשביתה.

השבוע נכנסה שבת-הרעב הדנוכית ליחודשה השלישי. הרופאים, אשר הזריקו לו ויטמינים (ככוח), שבעו רצון ממצב-בריאותו. תו. אמר אחד מהם: "נוכל להמשיך כך עד לשיחרורו בשנה הבאה."

תולדות התרומה השניה

בתחילת שנת 1948 עמד ישעיהו גינצבורג בפני קהילה יהודית במינכן הגרמנית, ביאסיפת קרן-הברזל הרביוניוסיסית, נאם נאום נלהב, דרש שהקהילה תתרום כספים לקרן. אמר גינצבורג: "לי אין כסף. אולם במי קום כסף אני תורם את בני לשורות האיר-גון הצבאי הלאומי. ולא לה שאין להם בנים אני קורא: "תנו כסף!"

וכך הגיע בנו של גינצבורג, דוב, לישראל, באוניית אצ"ל אלטלנה. הוא התגייס לצה"ל, השתתף בקרבות, חתם על חוזה-שירות בצבא-הקבע, הגיע לדרגת סגן-משנה. ההורים לא עלי בעיקבות בנם: הם היגרו לארצות-הברית, התכתבו איתו. לפני שנתיים הגיע אליהם מברק מדהים: דוב קיפח את חייו, שעה שהטיל את עצמו על רימון חי, בלתי-נצור, כדי להציל את אנשי מחלקתו הסיירוניס.

השבוע עלו ארצה הירוי של דוב: הם באו לבקר את קבר בנם, במלאת שנתיים למותו. כאותו מעמד תרם ישעיהו גינצבורג תרומה נוספת לתנועה הרביוניוסיסית: הוא מסר לקבוצת כדורגל של בית-מ"ר גביע נודד, כפרס על משחק, שיערך מדי שנה בשנה ביום מותו של סגן-משנה דוב גינצבורג.

ים

אל חופי טריפולי

הזכר היחיד הצעיר בא/ק נירית היה רב-החובל בני קרביץ (31) האיתן והשחרר: הספינה הישישה הספיקה כבר בימי חלדה להוביל מטעני מעפילים, הגיעה לגיל ה-מכובד בו לא עצרו קורותיה כיה בפני הסערה שפקדה אותה מול חופי לבנון, בעודה נושאת מטען של פיריטי מנמל איס-קנדרון התורכי אל חיפה.

כשמלאו מחסני הספינה מים והטילטולים איימו להטביעה תוך שעות אחדות — החליט רב-החובל, לו חיכו בבית אשה חגיגית ושתי תאומות בנות שנתיים, להסות את הספינה אל החוף הלבנוני, ויהיה אשר יהיה. בעבודה מאומצת הצליח הצוות, הכולל 8 מלחים ובתוכם שני איטלקים שהשקעו בציי הישראלי לאחר השתתפותם בפעולות עלייה ב', לשאוב את המים מבטן האגנית שחנתה על החוף הלבנוני קילומטר וחצי צפון-גית לנמל טריפולי. היא הצליחה אפילו להפיליג מן החוף מבלי להיפגש כלל עם שומרי החוף הלבנוניים — אולם כעבור שעות מספר נאלצה לשוב לחוף כשבתנה מלאה מים בקודם.

בטריפולי, נמדד הקישוץ. הפעם מיהרה אליה סירת-מנוע לבנונית ועליה שני שוטרים, שאחד מהם צעק בעברית רהוטה: "מה שלומכם?" השוטרים דרשו מן הספינה להיכנס לנמל טריפולי, להניח בהתאם לנהוג הבינלאומי דגל לבנוני. מאחר שדגל כזה לא נמצא ברשימה של נירית, הונף הדגל הישראלי, שהתנוסס לראשונה מזה שבע שנים על תורנה של ספינה בנמל טריפולי.

לאחר חיפוש שיגרתו שנערך בידי מסקד הנמל, בנוכחות רב-החובל, הועבר הצוות (המשד בעמוד 12)

יפרות ברזל המיועדות לתעשיית דשנים כימיים.

בעל השאיפות המרחיקות-לכת להוציא במיר-צאי-שבת שבועון משלו בשם למה.

גם לגבי ישראל, הארץ הקלאסית של עיר-תיונת מפלגתית, מהנה למה נישוי חדש — להקים עיתון שממנו עתידה לצמוח מפלגה. אולם גוזמן האמין תמיד בכוחה של העיתון, נות, טיפה קודם לכן את בטאון התאחדות הסוחרים יוזמה, טיפל אישית בעריכתו.

את למה, המכון לשמש כלי ביטוי לתנועתו החדשה, תנועת הליכוד הכלכלי העממי, החליט גוזמן להוציא במוצאי-שבת, מסר את עריכתו לדי כתב ידועות אחרונות ועורך ידועות עיריית רמת-גן זאב אלחגר.

העיתון החדש, שהופיע לראשונה השבוע, הוא לפי שעה יציר-כלאיים מיוזם הכולל משהו מן העימוד של ידיעות אחרונות, הרוח המר-נדיה (נגד מסים בעיקר) של יוזמה וטיפורי דוד תדהר, מעין רומאן בלשי ישראלי חדש שהועבר אליו מידיעות עיריית רמת-גן. אם ישמש לגוזמן כלי-נישק יעיל בסליחה דרכו אל הכיסא בכנסת — העתיד יוכיח.

שערוריות

מאצאים מושחתים

פצצת סירחון ישראלית טיפוסית התמוצעה לפני זמן קצר על הרציון, בין מרתף-השואה, לבין קבר דייד המלך. הממונה על הרציון שמריוהו מרגליות, האשים את אחד העובדים במקום במעילות בכספיה-התרומות, שמגדבים התיירים הבאים לבקר בהר, והמגיעות לסך של כמה רבבות לירות לשנה. אולם הפועל, זליקוביץ, לא התרגש מההאשמות: "אתה

אסיר דנוך

— מקוה ודיאטה

גנבת יותר ממני", השיב בקור רוח, "ואם כבר מדברים, תכה נדבר על הכל — גם על כלי-הכסף, שנעלמו ממרתף-השואה."

התוצאה: חיפוש משטרתי בביתו של הממונה על ההר, אשר גילה ממצאים כה מרערי שיב, שהוחלט פה אחד להשתיק את הפרשה, לקבור אותה בבודדת-חקירה של משרד-הדתות.

השבוע נסתיימה החקירה בהסכמה כללית כי הגניבות בוצעו, אלא שפירסומן עלול לגרום לשערוריה בינלאומית. התוצאה: המאשימים והנאשמים חזרו כולם לעבודה. התיירי רים הוסיפו לנהור להר, המשמש למשרד-הדתות תחליף מוצלח להר-הבית.

אסירים

ידושת המודם

ברכוכבא דנוך (33) היה האסיר היחיד, אשר הורשה ממשלת-המודם לבת-הסוהר הישראליים. הוא נידון למוות עוד בשנת 1947, באשמת רצח בכוחה תחילה: ערב-שבת אחד נכנס דנוך לבית-מרחץ, ביקש לטבול בו, מצאו סגור, הלך ללרכו, חזר כעבור שעה

* יום ללא עיתונים מתחרים, שקסס כבר בעבר לזו"ל-ליס רבים. אולם עד כה נכשל כל ניסיון בגלל קשיי ההפצה במוצאי-שבת ובגלל אי-יזונו של הקהל לקרוא עיתון בשעה המוקדשת לביוליו ושעשועים. כיום קיים עוד עיתון מוצאי-שבת אחד: שמאל, בהוצאת המפלגה הקומוניסטית.

המעטים שהקדישו את מלוא מרצם לגישור ההתוהם בין ישראל ומערב-גרמניה. העחונאי הגרמני החתיק (50) יסד, יחד עם ידיו, רודולף קוסטרמאיר את האיגוד למען שיתוף-פעולה עם היהודים. עוד בשנת 1951 התפרסמה סידרת מאמריו הפירו-ישראליים בי עתונות הגרמנית, השפיעה לא מעט על החלטתו של הקאנצלר, קונראד אדנואר לכ-רות הסכם שילומים עם ישראל.

השבוע שב ד"ר לייט, אשר התפטר ביני-חיים ממשרתו כראש לשכת העתונות הממ-שלחית בהאמבורג, ודרך על אדמת הארץ. הפעם הוא בא בראש מורם, בשמו האמיתי: הוא הוזמן לביקור בן שלושה שבועות על-ידי צי"ם וחברת-השילומים. היה זה שלב נוסף בגישור התהום.

בחירות

ליים הפתוח

ספינת מלחמת-הבחיירות, שהוטרחה משך שבועות ארוכים בין קרחוני האישיות הצי-כורית, יצאה השבוע לים הפתוח. אם חשב מישוה כי הרוח הגדולה תבוא מריאותיהם של צעירים קיצוניים, טעה. כקיצוניים נתגלו דחקה החתיקים ביות.

פתח בגוריון בשאלתו התמה (והמוכח-חשת) "היכן היו במלחמת הקוממויות?" (העולם הזה 914). השבוע קם נגדו האיש שנפגע במישורין עלידי בני ג"ה. מפקד-הראל יוספלה טבנקין, בנו של מנהיג אחדות-הע-בודה. הוא השימע בפעם הראשונה בקיל רם טענה שעברה משך שנים בלחש: שבן-גוריון-אחראי באופן אישי לטבח הגדול של לטרון.

לא יותר מסתייג היה שכנו של טבנקין בחזית, מפקד-בעתי שמעון אבידן, איש מ"ס"ם היוזע ככבד-לשון וממעט בדיבורים. קרא הוא: "איפה היינו בזמן המלחמה? על אדמת מצרים, עד שבן-גוריון קרא לני-חזרה אפיה היינו אחרי הקמת המדינה? ברנתו לגבולות?"

קיצוני מכולם היה זקן-השומר-הצעיר, מאיר יערי הכפוף, שהציג במאמר ארוך שבע שאלות לבני ג"ה. לדוגמה: "כלום לא היית מיטיב לעשות אילו במקום להתגרות בחלור-צים, טיבם לפחות כמור, היית מתגייס להפי-סקת זרם ההברחה של מאות מליוני דולרים-מהארץ עלידי הבורנונות הספסרית?"

עחונות

שלושים וחמשה ואחד

כאשר הגיע הגבר גבה-הקומה, בעל הדמות האנגלו-סכסית הטיפוסית, לצריף הקטן שבש-טח-ההפקר, ניסו השוטרים המשועממים לנחש את זהותו: אנגלי? קפטיין בלבוש אורחי? כופר שווי?

הורכון הבריטי, שהונח על השולחן המרור-בע במעבר מנדלכאום, הציג את האורח: סלייד-בייקר, קולונל. מקצוע אורחי: עיתונאי. העיתון: סאנדיי טיימס הלונדוני.

כעבור חצי שעה וכמה מאות מטרים הציג הקולונל-העיתונאי את תעודותיו בלישכת-העני-תיונת.

— מה היית רוצה לראות כאן?

— את ראש הממשלה.

השאלה לא היתה מקורית. היא נשמעה באותו חדר 35 פעמים תוך החודש האחרון, מפיהם של 35 עיתונאים, ביניהם כמה מן השמות המפורסמים בעולם, שהגיעו לישראל לאחר תקרית-עזה.

סלייד-בייקר היה אחד משניים או שלושת המאשרים, שוכו לפנישה המיוחלת. יתר על כן, כשדרש הוא להיפגש גם עם ראשי האופוזיציה, קרא ראש-הממשלה עצמו לשמ-שון יוניצימן (חרות) ולינאל אלון (שהיה חולה).

משאל בזק, שנערך בין האורחים גילה כי:

- כולם רצו לראות את ראש-הממשלה.
- כולם, פרט לנציגת עתון-הנשים אל הצרפתי, רצו להיפגש עם שר-הבטחון.
- 70% רצו להיפגש עם טיפוסים אופייניים של עולים.
- רק 10% התעניינו בבחירות הקרובות, ביוס-העצמאות, או בבקיות שוטפות של המדינה.

למה, הוי למה?

למה למה, אמא לא חלמה? — כך נאמר, באחד משרי-הבריגאדה בפעולת השבוע התי-קיימו חלומות הבלהה האפלים ביותר של אמא, מפלגת הצינונים הכלליים, כאשר החל אסרים גוזמן, מזכיר התאחדות הסוחרים